

עב לנמי

עלון החטיבה
 חקלאות - ח"י ס
 שנת 1957/58
 כרך 70

האמנם . . . / ל. גולדברג.

וְנִשְׁמַת אֶת רִיחוֹ ^גשֶׁל הַתֵּלֶם נְשׂוּם וְנִגְוָע,
 וְרֹאיתָ יָדָה הַשֶּׁמֶשׁ בְּרֹאֵי-הַשְּׁלוּלִיחַ הַזֹּהָב,
 וּפְשׁוּטִים הַדְּבָרִים וְהַיִּים, וּמָתָר בָּם לְנִגְוָע,
 וּמָתָר, וּמָתָר לֵאמֹר.

וְהָאִמְנִים עוֹד יִבְרְאוּ יָמִים בְּסִלִּיחָה וּבַחֲסֵד,
 וְחִלְכֵי בְשׂוּדָה, וְחִלְכֵי בֹר כְּהִלְךְ הַתֵּם,
 וּמִתְשׁוּף כֶּף רִגְלֶךָ לְטֹף בְּעֵלֵי קְאֻסְפֻּסָה,
 אוֹ שְׁלֵפֵי-שֶׁקָלִים לְדִקְרוֹךְ וְתַמְתֵּק דְקִירְחָם.

אֵת חִלְכֵי בְשׂוּדָה ^דלְבַדְךָ. לֹא נִצְרַבְתָּ בְּלֶהֱט
 הַשְּׂרָפוֹת, בְּדוֹקִים שֶׁסָּמְרוּ מֵאִימָה וּמִדָּם.
 וּבִיִּשְׂרָאֵל-לִבְבִי שׁוֹב תִּהְיֶי עֲנוּה וְנִכְנַעַת
 מִפְּאֻד הַדְּשָׁאִים, מִפְּאֻד הָאָדָם.

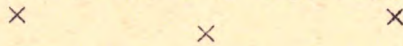
אוֹ מֵטֵר נְשִׁיגְךָ ^בבְּעֵצָה טְפוּחֵי הַדּוֹפְקָה
 עַל כַּתְפֵיךָ, חֲזֹר, צְנַאֲרֶךָ, וּרְאֵשְׁךָ וְעֵנֶךָ.
 וְחִלְכֵי בְשׂוּדָה הַרְטוּב וְיִרְחַב בְּךָ הַשֶּׁקֶט
 כְּאוֹר בְּשׁוּלֵי הָעֵנָן.

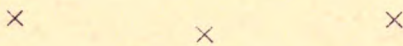

ב פ ת ה ה ח ו ב ר ת

גליחן זה של "עלומים" יוצא "בין העיתים". מקוצר היריעה, לא יוזכרו מעל דפיו - ימים גדולים וכבירים שמועדם חל בתקופה זו החל מחג האביב, החרות, אשר קושר בחוסו את התאריך ההיסטורי של מרד יהודי הגטאות, יום השנה התשיעית של מד-ינתינו והאחד במאי לפי כך יוזכרו תאריכים אלו בפחה החוברת.

נשמעה רינת הציפורים וזמזום הדבורים באשר תפנה. כל שדות הבר מצהיבים ו"להבוח" האדום של הפרג מציתים את השדות. האדמוח אשר לא עובדו, כוסו אף הן במובד עשיר בשלל צבעים וגוונים. - האביב הגיע בכל הדרו. מלבושי הקיץ הכלילים חפשו את מקומם של בגדי החורף הסבדים אשר עושים את האדם מסורבל בצעדיו ומקדירים מחשבותיו. ואה! עס בוא האביב הופך האדם להיות קל בצדיו ופזיז בתנועותיו. הכל כאילו אך עתה נולד מחדש וההתחדשות שבטבע, מרנינה ומחדשת דבר מה בחייו של הילד והבוגר כאחד.

דרכה של החרות, שתהיה מוגה במלחמות. הנצחון הראשון הוא, היציאה מעבדות לחרות בימי משה ואהרן. העם הגיע לארץ אבותיו היא ארץ ישראל, נאלץ לכבשה וכבשה. על מנהיגיו הוטלה השמירה על טהרת הגזע וייחודו. הארץ אשר כיום כן כאז היתה מוקפת אויבים נאלצה חוץ מסע כיבושים לותר על יושביה היהודים ונגזרה עלינו גלות בת מאות שנים. "על נהרות בבל ישבנו ובכינו בזכרוננו את ציון". אחר כך רק, שמרו הכל על מצוות ומסורת והארץ היתה בידי זרים. החלה החבוללות וקירבה יחירה אל הע-בחוכם ישבנו. עד אשר ראה הועה. מגרמניה מוצאה. ארץ שיושביה אנשי מדע מגלים וממ-צאים, הפכה אורה. - הפיתח גדל ומתעצם והיה למפלצת ענק פעורת לוע שמתחתה היתה כיבושים והכחדת עמים. אנו היהודים, היו אלה אשר הובלו לחאי הגז והמשרפות והושמו מאחורי החיל הזה אומר בגטאות. עברה לה עת עד אשר התארגנו החזקים ברוחם ועמדו פנים מול פניט עם האויב. הם החקוממו נגד ההליכה למוח סתם כך. - הם ארגנו מרידות מחקופה הרת שואה זו, נשארו לנו ספרי גבורה-ספרי זכוון לנופלים בנכר עוללים, צעירים וכוגרים, אנשים אשר רק החלו לחיות וכבר נגזר עליהם המות ואנשים אשר המות חתפס בטרם עת. נצולי השואה באו הנה לארץ-ישראל והמשיכו במלחמתם לייסוד מדינה עיברית וביטוס העם. הם לא הגיעו אל השלחה. יסוד כדינתינו קשור אף הוא במלחמה. גדולה מזו של קיום האדם, היא מלחמה של קיום אומה ישראלית אל אדמתה.

מדינתינו צרה וארוכה ומוקפה משלושת תדדיה אויבים החפצים יום יום ושעה שעה להיות עדים לחיסולה אך אנו לא נותר על מציאות של חשע שנים - על עצמאותינו.

עיה "היה" עתדנו!

קריאות "קיפאק" לחיים!!! נשמעו, ולאחר מכן החברה יצאו להצטלם יחד עם חבר המורים והיא... הכתה נשארה לבדה. אליה לא יחזרו יותר בני כחה י"ב שסיימו זה היום את שנת לימודיהם האחרונה.

קצת בקנאה ובסקרנות הסתכלתי בהם, כיצד הם מרגישים? שאלתי את עצמי, לאחר סיום 12 שנות לימוד? תשובות לכל קושיותי מצאתי בערב, עם הכנסי לחדר בו היו ישובים בצותא מספר חברה מבני הכחה. ... הרבה שנים ציפינו לרגע בו נקרא גדולים, שנים הרבה התכוננו בקנאה" כלפי אלה שקוראים להם "גדולים" ואנו חשבנו כי הזמן מתנהל בעצלתיים, ושחמיד אנו נשאר קטנים. ומה קרה עתה? החודש האחרון דהו, במהירות מסחררת והביא אותנו אל היום הנכסף. יכול הייתי להמשיך לכתוב הלאה את הדברים, אולם היות והיתה מטרה בפני הוי שאלתי את החברה שאלה לענין: "כיצד אתם מסכמים את 12 שנות למודכס?" לרגע היה שקט, אולם מיד התחילו לדבר בשטף רב. אריה פתח בקול שקט ובישני!

"קשה לדבר באופן כללי על הלימודים, אלא יש להתיחס לשיטות לימוד ולמגמות. לדעתי שיטת הלימודים של השנה האחרונה היא הפתאימה ביותר ומה שנוגע לחוגים, הרי אין צורך בתוספת חוגים היות ואז יחמעט מספר המשתתפים בכל חוג וזה מתחת יכולתנו לקיים אותם." לאחר קוס קל הוסיף: "שיטת המבחנים לפי ראות עיני היא הנכונה." הוא טרם הספיק לסיני ויעקב נכנס לדבריו: "אני מסכים עם אריה בדבר אחד, כי החוגים היא שיטת לימוד טובה ויש להמשיך בה. אבל אני מתנגד למבחנים. כתחליף למבחן יכולה לשמש שיחת כחה, על אותו נושא ובהשתתפות ערה של כל התלמידים."

"אני הושב כי יש בשתי הדעות משהו טוב" התחיל ניסים "לדעתי שיחות וברורים בתוך הכחה הם טובים ורצויים, אולם יש חסרון אחד בזה שהחברה לא לוקחים את הדבר ברצינות וסומכים על הזכרון שלהם, כך יוצא שהמורה צריך להוציא את התשובות מפי המשיבים. למבחן יש יותר יחס ומתכונניה לקראתו ובזה יתרונו." אסתר הפסיקה לרגע את וקמתה ואמרה בטון מחוץ: "12 שנות לימוד הם דבר חיובי והכרחי לכל אדם הרוצה לבנות את עתידו על השקפת עולם מבוססת, אלה שנות לימוד שהייתי מציעה לכל אחד ביחוד לבני שכבת נעורים להתיחס אליהם ברצינות."

שאלתי השניה היחה: "החיונית עבודה קבועה בענפים לכני הצבא?" היות והחברה כולם החלו לדבר בעת ובעונה אחת עליה בידי לישוט רק את המשפטים ללא שמות (איתם הסליחה) - שאתה עובד בענף קבוע הנך מרגיש קשר אמיץ למשק. אתה מתחיל להתענין על בעיות הענף. - כשעובדים בקביעות בענף, מוצאים ענין בעבודה היומיומית ויש חשק לעבוד. - דבר זה מביא את המגויס להמשיך ולהתענין מה נעשה בענף גם בעת שרותו. - חוץ מזה נעים להרגיש כי השארת משהו במשק והוא מחכה לך בעתיד.

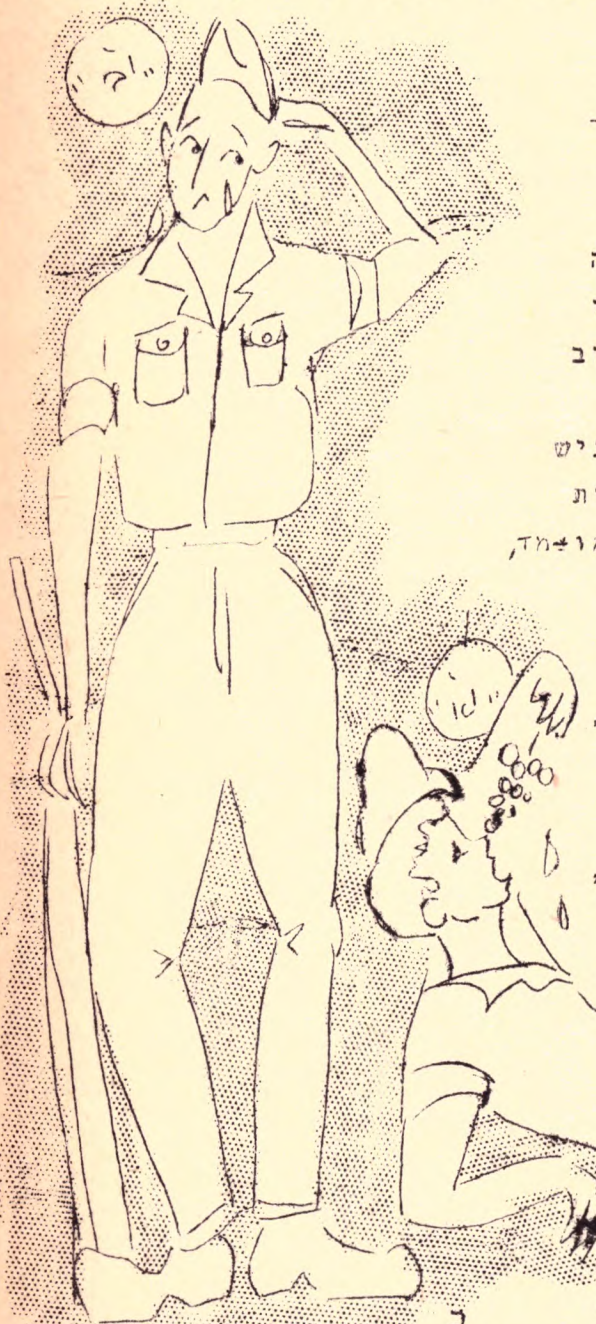
חנה'לה שקולה נבלע בתוך פולמוס המקהלה החלה לדבר בבישנות: "אפשר לומר ששלושת החודשים שעלינו לעבוד אחרי הלימודים הם זמן מועט אך יותר טוב מאשר לא כלום. בנוגע לפרותים שהציבו לפנינו אני מציעה להעביר לאחר השיבה מהצבא, היות ולדעתי שאלת הזמן היא התשובה כאן."

אחר שנחתי מעט המטתי שאלותי: "האם נחוץ לקיים קשר מכתבי עם בני הכחה בצבא?" מרים מטיבה: "צריך לשמור על מסגרת הכחה בזמן הצבא ובעיקר חשוב לקיים את הקשר עם אלה שאין להם הורים במשק."

חנה'לה חושבת "כי קשר מכתבים עוזר לפעמים במצבים שאין חרופה אחת להם, וחוזך זמ פשוט רוצים לדעת מה שלום החברה." אסתר מתלבטת: "השאלה היא אם יענו בכלל מכתבים?...אני אענה לך!!! וגם אני!!!!" היגיעו קריאות מכל עבר, אסתר צחקה ואמרה: נו טוב, נחיה ונראה." טרם אשאל הלאה את בני כחה י"ב מאוד חשתי שמא אכשל, כאן צפה והועלתה בעיה חדשה.

בכחה הזאת יש מספר מועט של חברים והשאלה היא "כיצד לחת לבנים אלה הרגשת בית
 בבואם למשק בזמן החופשות?" למרות הכל אזרחי ע"ז בזקקי את השאלה לחללו של החדר,
 החברה לתמהוני, לא הופפעו כלל "התלבטנו על כך הרבה, הרבה", פתחה עירית "כרגע
 למצוא פתרון לחברה המוצמדים הוא קשה מכיון שהוא לא נעשה עד עכשיו אולם עתה הוא
 "בוער" לדידי ישנן שתי דרכים א) לקחת כל אחד שילך עם בן כחה שיש לו הורים כאן,
 במידה שזה יראה לא טבעי ויכשל צריך לארגן מנ"ל פעם ילכו כל ההנהלה להורים בן הכיתה
 לארוסת ארבע (זה פתרון פחות מוצלח אבל יותר טוב מכלום). לאחר רגע של חשבון נפש
 אריה המשיך: ההצמדה למשפחות לא נעיתה ע"כ משקיניו. לו נעשתה ההצמדה באופן
 אורגני, - תוך ידידות אן החברות הרי שהיתה הבעיה נפתרת מאליה. סבורני, שאפשר
 להצליח במידה מסוימת בהצמדה גם אם יעשה הדבר באופן מלאכותי גרידא, יתכן ויהפך

הדבר להצמדה אורגנית, "אני רואה את הדברים
 קצת אחרת" פתחה חנה לה "לדעתי צריך שיהיה בית
 מחוץ לאריף בו גרים בני הכיתה המוצמדת כדי שב-
 חופש יהיה להם לאן לבוא. הם יכולים להקשר עם
 משפחות מבני כחם או למשפחות להם הם קשורים ב-
 גלל עבודה משותפת באותו ענף. הנסיון בעבר מורה
 לנו, שמחוסר בית לוער, שבא מהחוץ, לא חזר למסקינו
 אף אחד מהמוצמדים בסימו את השירות בצה"ל" יעקוב
 חווה דעתו ואמר: "לדעתי ההרגשה הטובה היא דבר
 מאוד קובע. למשל: בבוא המגויס למשק עליו להרגיש
 יחס טוב האוהד אליו ובית אליו יוסל לגשת בשעות
 הפנאי ולא להסתגר בחדר. על בן המשק להזמין בן מוצמד,
 לא מתוך צורך שהוא מלאכותי, אלא ההזמנה צריכה
 להיות מתוך רצון, תברזת או חיבה. הזמנה באווירה
 מלאסותית ולא בגלל אחת מהנקודות שמניתי לאיל
 תדחה עד מהרה את הבן שלא ירגיש טוב בבית זה"
 כפי שאתם רואים לא הכל שפיר וחלק לא בקלות
 חפחר הבעיה. כחה"ב של השנה, היא הראשונה
 המתלבטת בשאלה זו באופן החמור והרציני ביותר,
 אולם בעיה זו תחפורר מעתה ואילך בכל שנה ושנה
 על כן רצוי מאד כי חברים רבים ככל האפשר ילעו
 דעתם ויסייעו למציאת הפיתרון כי איך אומרים א-
 צלינו? טובים מוחות רביס, מאשר מעטים.

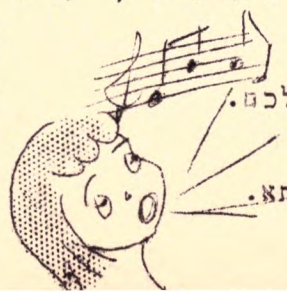

ניסים

פ ז מ ו ן ה ס י ו ם

א
 סוף סוף הגיע זה הרגע,
 בו נפתרנו מזה פגע
 יימו ידוע לכולכם פה לכולכם.
 חטיבה תהא עתה
 בידי יא הכחה
 שתחזיק חזק חזק פה את התא.

ב
 מוכשרים כמונו בטח
 לא יהיו פה על השטח,
 הן כוכס יודעים את זאת היטב היטב.
 כי אנחנו הגדולים -
 איך כמונו פעילים:
 בחברה בועדולת ובחוגים

במקומנו מאן עולה
כה רצני בונה:
אלה הם בוגרי שכבה הבינונית.
כחה ט ששים שמחים,
עכשו יהיו בין הגדולים
ואתם למדו להם הנעורים.

לא תשבו עוד בחיבוק
כל אחד יהיה עסוק
גם בספורט, בהדרסה ובחוגים
עליכם לשבור הראש,
כי הן זה מפעל קדוש-
להמשיך כאן את מסורת הבנים!

כתה יג.

שיר ע"פ "שירי מכות מצרים" לנ. אלתרמן.
(השיר מוקדש במיוחד למרים אשר ידעה פה
יפה לחבב עלינו את שירחו).

I

שמעי כחה, בית צריף רעוע-
הלכו בנניך, לא ישובו עוד.
אין בך שמש, ציר דלתך קרוע,
גונח ומצנני מפתח וזוועות.

II

הלהג פה שחור, מזנת, ומפיח:
כך לוחש הרוח לד, לוחש לך ומשיח.
פי אין כאן אישו, הפלגן כל
גם לא האב ולא עלצה במחלפות הפסל.

III

נאש מטר תצלף בך
ולא תדע מחום.
עכבו חורים גציץ בך,
איניו בולשות היום.
אבי: קורא הבן. בכורי: עונה האב.

IV

מדוע אב נחום אין בית לי, אין קיר?
הרוחכי נוסב; אותי הן לא תכיר!
עבודה לא אוכל, נדי הן לא לומדנה.
מדוע תה אבי פתוב פבו לא תוכלנה.

V

בכורי, בכורי הבן, זקנתי מיני נער
פלתה- לה נפשי, פולי עייף מצער.
לא עת כתובלכי עת עמל ונגע,
כי מט לנפול הבית מבלי צרי ויזע.

VI

- אבי, הו יד זידיים עוינפם שלוחה פי
פגע!
ידם של אלה בני, אשר עיפוי מגגע.
- תסבך נא אב רחום, - הן פה הצריף רעוע.
חשוב מזה כאן בן, הבית פה יגוע!
אסתר ריף.

(ג)

כיצד מסכנת מחנכת

מחזור הולך ומחזור בא

כל מחזור - "הסטוריה" לו משלו. לכל מחזור-צורר זכרונות, שהאורות והצללים עדיין משמשים בהם בעירובייה, כי בים ע-דיין הלבטים בדרכו של החינוך הקיבוצי ובית - הספר הקיב-וצי.

לכל מחזור מסיים יש להציג השאלה: מה הוסיף וחרם ה-וא לעיצוב חיל' הלימודים והחברה בבית-טפוננו? ולבאים א-חריהם ייאמר: מהן המשימות החדשות-הנוטפות שנטלו הם על עצמם, עם יציאת בני ה'לב? אין טפק כי כחה י'ב המסיימת ה-רמה תרומה חשובה בכמהמשטחי החיים בבית הספר. שנת לימוד-ה האחרונה עמדה בסימן יחסה הרצינו ללמודים, בהספק הניכר של החומר הלימודי, בעבודה העצמית ובגיבוש ערני החיים ו-תנועה. נסתמן בו, נוסף במסורת הלמידה שאין לבחר עליו י-ותר, ונהפך הוא-יש לפתחו עוד ולהעלותו על רמה גבוהה יו-תר, בשנים הבאות.

י'ב נטשה באחריות מלאה של חיי החטיבה וידעה להעלותה,

יחד עם בני הנעורים, לרמה של פעילות חברתית והברותית ענפה ומגוונת. מה מצפים הננו מין המחזור הנכנס? שיוסיף לקיים בעקשנות את ה"יש" שהושג. אולם לא די בכך. המסגרות שפותחו למען הפע-ולה החברתית יש לפתחן ולהעמיקן בתכנים חברתיים ותנועתיים חדשים.

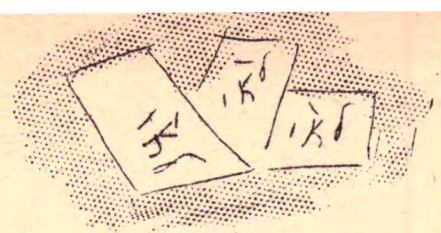
גבושה של חברת הנעורים לגוף חברתי א-יתן, היודע את יעודו - צריך להעשות באמצעותן של כתות מלוכדות חברתית ור-עיונית. את הבסיס המוצק בשיכבה צריכה להיות הכתה המלוכדת, המטפחת בקירבה יחסי אנוש יפים, המקפידה על יחסי רע-ות וכבוד הדדיים. (הגיע העת להקדיש לכך את מלוא תשומת הלב!)

רק כיתות מלוכדות, חשקות אשר להן חיה חכרתיות ורעיונים עשירים, תהווה יחד מסגרת למורים איתנה ורבת כח. ולבני ה-יא - זכרו כי מעחה הנכם עומסים על עצמכם אחריות רבה לאופיה וד-מותה של החטיבה בעתיד. ונכונותכם לשאת במלוכד באחריות זו-היא הערובה להצלחה.

מרים

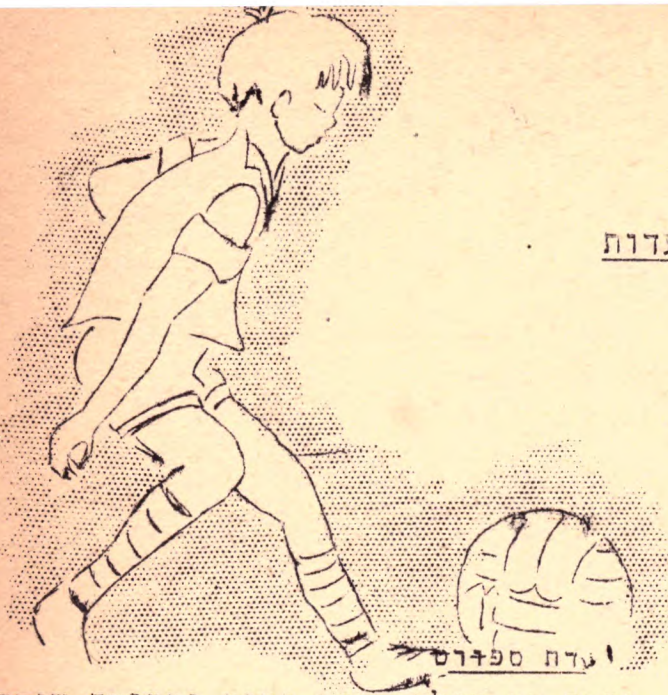

סכומי הועדות

ועדת קומונה;

לא האטיינה בפעילות חוץ מבודיק שהיה
 100% (כמובן רק שהיה לו כסף) התוצאות;
 אבדן ציוד רב, יש להוסיף גם שהחברה
 לא חמיק התנהגו בסדר ביחס לציוד שהאט
 -רכו להחזיר.

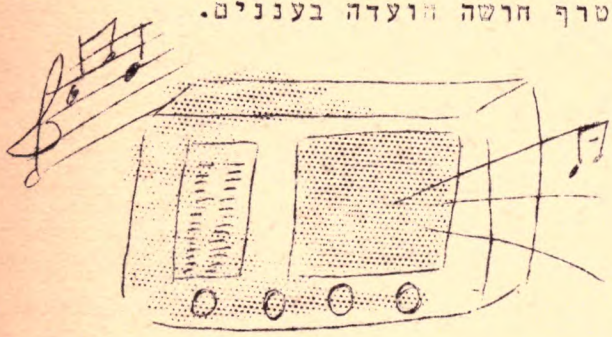

ועדה זו פעלה בסדר גמור ובמידה שנדחו
 או בוטלו ימי ספורט לא היה זה באסמחה
 נציג כחה י'היה על הגובה וכשדב מיב'
 הצטרף חרשה הועדה בעננים.

ועדת מועדון;

גם כן בזכות לנציגת כחה י' עמדה ועדה
 זו על הגובה וזאת הוכיחו הקירות המקוש
 טים בכל מסיבה המשחקים, העחונים וכו'
 ישו רוחכם.

...ולטיוס...

במסיבה קטנה וצנועה, שנאספה סביב
 ספלי תה, נפרדה ועדת התרבות מחברי יב'
 שפעלו עד כה בחוכה. אצייך בסיפוק כי
 הצלחנו לצעוד צעד אחד קדימה בפעילות
 התרבותית שלנו. אך עוד רבה המלאכה שנשארו
 לפני הועדה החדשה. יש מקום רב לשנויים
 ולשפורים. הועדה החדשה חייבת לגשת לפעו
 לחה במרץ ולעזר, בכך ששנה זו חסים כמות
 שהתחילה. אנ מברכים בזאת את הועדה
 לפעולה ענפה. ועוד מילים מספר. עם הטיוס

אי אפשר שלא להזכיר את עבודתה היפה ו

והמסורה של ועדת מועדון (אשר החברה בהתנגדותה הבלתי הוגנת כלפי הוועדון לא
 ידעה גס' לתת הערכתה לוועדה זו), אשר לא חסרה כל מאמץ לטובת המועדון, לקחה חלק

עוד שלישי סלף על פנינו וכשאני בא לסכמו רוצה אני לציין שהתקדמנו לא מעט בהתחשמות עם ההפסקות הרציניות בלימודים, טיולים עבודה וכו' כל הגורמים האלה פגעו במידור שאירגוני של הועדה אך באופן מעשי פעלנו במרץ, הגינות שהפכו והנוי שהחל לצמוח. בהתווספות כחה ט'ח' נתקבל סח רציני לעבודה. ב- דרך סלל סידור הסיירות גם כן היה בסדר חוץ מהעת האחרונה אך זה לא באש- מת הועדה.

נקווה שבשלישי הבא חשא הועדה ביתר מרץ את פקודה למען שפר את צורת השטה והוסף חן לצריפנינו אני מקווה שהועדה הבאה תעשה עבודה פוריה.

ועדת שיפורים.

דגיש כבוד!!

* נהר חדש פתגלה לפתע, זורם ליד משק ב"ס שמו "פישון" לכן, אם תמצאהו על המפה אל תתפלא. (זהר מהרח.)

* למארת פסח יכולת לראות תורים ארו- כיים ארוכים המובילים ל... הכל הודות לחמסין שהביא את המחלה על סוגיה הש- ונים כגון: רצוצת, טסטסת, ועפעפת.

* אם תפגש באחד הימים חלקי שעון, דע כי הם שרידם מהאסון שארע ל: י. בבור התחמיץ.

* יעקוב (י) מוסר, שכל בת המשתעממת בשעות הערב והלילה, יכולה לבוא לבק- רו ברפת. (הוא מבטיח לשעשעה.)

* נמצא חוש הומור בלבוש מכתבי. הסי- מנים: הכותב נראה כצייר קיבוצניק.

* המשימה שהוטלה על א. א. היתה, למ- ארא איזה זבל טוב יותר לשעורה. הנמ- יון הצליח חוץ מ... שלא נודע, איזה זבל חיוני ביותר! (הסבר מדויק אצל בעל הנסיון.)

כיצד ניהח יב "מצילה" את הישוב

דאני לדעת

* מי מציל את הננור במקלהת הבוגריט?

* מה שמו של צייר תנכי משקופיסט-בדימוס?

(שרה) — — — — —

(ינון) — — — — —

מי היא השנונית הצעירה שירדה לבשל

* מי קיבל תואר פרופסור מראש, על "נסיס-

בנגב? (עדה)

נו בגידול בוטנים? (אריה)

— — — — —

— — — — —

[Faint, illegible handwriting covering the page]

125

(המשך - בעצב הזמן.)

זכבה בינונית:

* כחה ט' יצאה לטיול בסביבות ירוקלים.

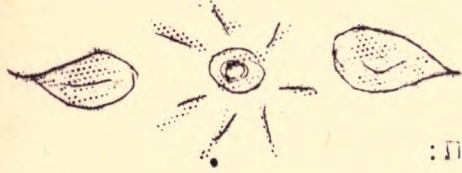
* כחה ד' חזרה מטיול במוחרקה ובסביבה.

* אילדי כחה-ח' נבחנו בבחינות הסטפנדיה,

* כחה ו' מטילת כעת בגליל התחתון ובעמק

ההתרגשות היתה רבה.

הירדן.

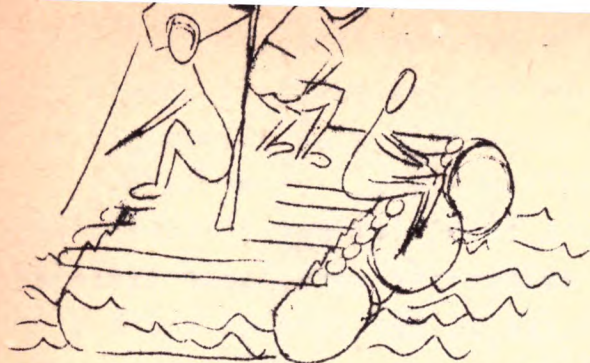
המזכירות היוצאת מסכמת:

חמה תקופת פעילות שהיא שלב נוסף בבנין חא החטיבה במקום. הלכנו לאור נסיונם של קודמינו והוספנו עליו חדש. עבודתה של המזכירות אינה מורגשת אלא באירגון אספות חברה או ביצוע אי אילו מפעלים. כמובן שמסיבה נאה או מפעל ספורטיבי מוצלח מעלים את שמן של הועדות המארגנות זאת ואילו שיחות הסברה הנוגעות בבעיות היום יום "נ- ורא משעממות". למעשה אין זה כך. המזכירות אחראית בפני המורים והמשק על הנעשה בחברה, עוקבת תמיד אחר פעולת הועדות ועוזרת במקרה הצורך. אצלנו היתה זו בעיקר עזרה לועצת שיפורים ולעלון. המזכירות ממלאה תפקיד של ועדת חברים וכאן יש לה עבודה גדולה וחשובה שאין החברה מרגישה בה. ישנן תופעות רבות בחברה כגון סחיבות, לבוש פרטי, שאין המזכירות יודעת על כך ואילו חברים אחרים שומרים זאת בסוד ואינם רואים צים "להללין". לאחר מכן באים בתלונות למזכירות שהיא אינה מעלה את הב עיות החש- בוח ביותר, מפחד, או שחוזרת ונישנית הטענה שאין שיחת חברה, כי למזכירות אין בעיות. דעו לכם שאלה "המפחדים" להללין כביכול, אשמים באותה מדה שאשמים חברים הם. בבוא הזמן מתגלים הדברים. אך אז הם מופיעים בסל חריפותם וקשה כבר לתקן. על זאת עדיין לא ה- לחיו להתגבר. בכל זאת המעב בכללו השתפר מאד ונמצא בסימן של אופטימיות. מכיון ש- אין לנו מרכז חא, החלטנו על פגישות קבועות עם המורים, לפני כל אספה ובהן מנסים לפזר את הבעיות השונות ולהעזר בעצות מבורים. יש לציין שזו צעד ראשון ומוצלח לקיום קשר הדוק בין החטיבה והמורים. היסוד לפעילות הוא כמובן פעילות עצמאית - מה שלא נעשה אנחנו, לא יעשו אחרים, גספה יש עוד לעשות רבות עדיין לא מצאנו את שביל הזהב בשילוב הלימודים וחיי החברה, לאחריות החטיבה על הלימודים. הפגישות עם המורים קידמו את הדבר בכך, שכל פעולה עתידה, היתה נמסרת מראש והמורים השתדלו להתחשב בדבר. יש לקיים שיחות לימודיות במסגרת החטיבה, משפטים על נושאים לימודיים וכו'. ... הוספנו בשטח הלימודים החלטה יסודית וחשובה; חובת לימוד של 12 שנים על כל נער ונערה. בכחות ההסגף ניתנים מקצועות רבים לבהירה וכל אחד יכול למצוא את מקומו בבית הספר ואם פחות ואם יותר. נערים העובדים חלק משעות הלימוד אינם יוצאים מהמסגרת הכללית ומתקבלים להברות עם המחזור שלהם.

השנה פתחנו במסורת חדשה והיא; שני פעילות מפסח עד פסח. כחה יב' הלומדת חצי שנה פועלת כל תקופת הלמידה. בכמה מתחלפות הועדות וממשיכות עד פסח של השנה הבאה. צורה זו בעלת כמה יתרונות. הדעות המחלפות מאבדות את המוץ לאחר פסח והשליש האחרון חלש ביותר. עכשיו נכנס דם חדש לקראת הסוף וזה עלול לשמור על המתח. כחה יא' הנכנסת בפסח לפעילות מוגברת ממשיכה בביתה יב' כשהיא כבר בעלת ניסיון ואין בעיה של הקמת חברה מחדש עם תחילת הלימודים. בחופש הגדול ישנה אפשרות לתכנן את הפעולה מכיון שהועדות נשארות.

המזכירות היוצאת מסכמת את עבודתה בסיפוק אם כי לא השלימה את כל השטחים כעז; הקמת מועצת מדריכים קבועה, והדוק הקשרים בין החטיבה והמשק ועוד.

העבודה עוד רבה ועצומה והעיקר; אל יאוש, קוו לפדותו יד אל יד, לפעילות. למזכירות החדשה; חזקתי ואמצי ואל תכזיבי, הנושאת.

כאשר הגעתי לטבחה נראו לעיני אוהלים.
מספר חברה ומדריכים מיד פניתי לעבודה
השיפשוף החל בהקמת התורן ונסתיים באצב-
עות פצועות.

בימים הראשונים עסקנו ב: מחנאות,
קפ"פ, טפ"פ, סמפור וספורט שימושי. מא-

חר שעברנו על כל זאת משעה חמש וחצי בבוקר עד עשר וחצי בלילה במשך שבוע ימים
ידענו הכל מצויין. האוכל היה טוב ובעיקר המים עם הריבה אשר קיבלנו יום יום ובשפע.
החוויות החלו רק בשבוע השני. אמנם קודם, היתה לנו פגישה רטובה (על גבי הנחתח
ביט) עם בני גינוסר. מחלו המבצעים: מבצע הגשרים והמגדלים, מבצע הרפסודות שהיה
מלא חוויות: ראשית: החתירה קדימה, וההתקדמות אחורה ולבסוף הגרירה של סירת המשטרה
-מחמת קירוב יתר, לגבול הסורי. החל יום הקופים הייתם צריכים לראות את החברה כי-
צד טיפסו לגובה של חמישה שמונה מטר הם החלו לשיר מרובי פחד היו כאלו אשר אכלו
ארוחת בוקר על העץ משום שלא יכלו לרדת. לפנות ערב, עלינו על העצים לבשל, לאכול
ולישון (אפילו את הדברים החשובים ביותר, עשינו מלמעלה, תארו לכם את שלושת הבנ-
ות). ירדנו בבוקר והחילוננו בפירוק ואחרי הצהריים, פרקו אותנו לאחר ימים קשים אלו
הוכיחו לנו לעבור ממלול מסכם של קפ"פ. לכולם הלב קפץ למטה הראשון יצא בריצה כשלפתע
נשמעה הקריאה "שמור" המסכן התבלבל וחסף" מקל על האצבע וזאת עליכם לדעת אסור להפ-
סיק את הריצה כן נערך קרב פנים מול פנים עם מדריך אשר קפץ מאחורי עץ ובידו מקל,
על מנת להתקיף אחד מאיתנו. אך כעבור חצי דקה היה הנתקף וכוון על התוקף ושניהם מ-
תגלגלים על הארץ. ולסיכום: למדנו ברבה הכרנו את ביבה. את הכינרת, וחברה.

בנימיז

...בקצב הזמן...

* חג הסוכות נכשל (אולי בגלל החמסיניט?)
לאילת. שם היכו לטרמפ בחזרה וק צרבעה
ימים ובטנט כמעט ודבקה לגב. הודות לעוז
רוחם החזיקו מעמד והגיעו הביתה בריאות
ושלמים.
* ע.ע.מ.ו.א. יצאו לגליל. למשל א. חפשה
טרמפ עם ערבי. נוסף לזה שהוזמנה לארוחה
עם מאכלים כהת וכדין החאסף מסביבה כל
הכפר ולמזלה הגיעה למירוץ (אגב: הפסידה
טיול באותו לגליל) לפידברי החברה נהנו
מאד משנוף, עכשיו תקופת הפריחה

שיכבת נעורים:
* סוף סוף הכניסו הועדות הותיקות את ה"
ירוקים" למקצוע.

* החקימה מסיבת השליש השני שהיתה מוצלחת.
יש לציין שרוב החברה, באו עם חולצות כח-
ולות למפקד למחרת נערך ערב ריקודי.

* אכחות י יא ממשימות במסורת העבודה. מכי-
ון שהחברה נורא חרוצים קוצצו אף ימים מ-
החופש.

* שוב חזרו הטיולים למודה וכל הסברה הט-
יבים כיפו יופי.

-עדה וורדה ביקרו בחערוכת הפרח, אותח
הביקור נראים יפה בשטח הפריכיס-
צבי ארוך ואבי היו ה"פיטריס" והגיעו
(לא נורא, ש. בכר מעלה את המורל).